

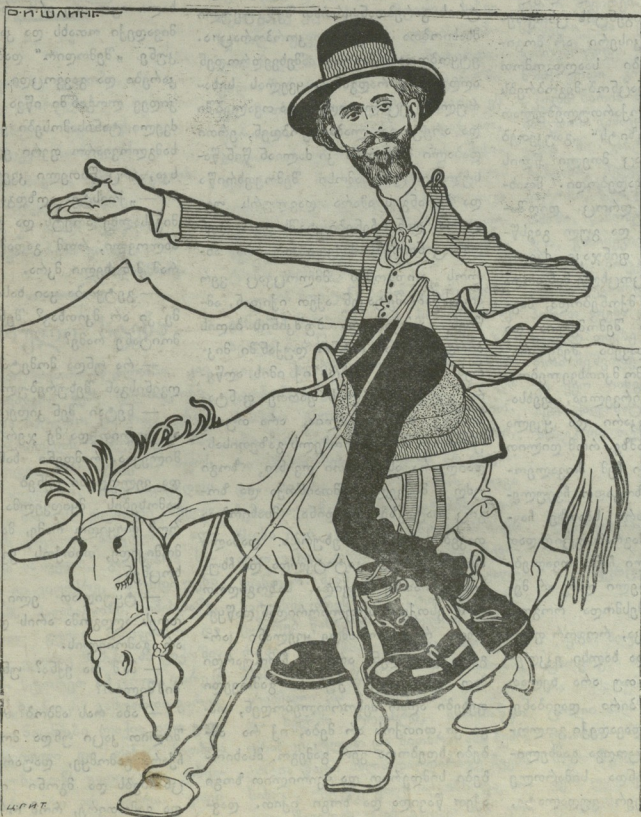

მათრახი

იუმორისტ. ჟურნალი

№ 12

გამოცემა გრეგორ-კვირაობით, წერილობით და ფულით გამოიცავანება:
თბილისი, ტიპოგრაფია შრომა, გეოფილი ბოლვაძე.

ბ-5 სიტყვას მოგზაურობა ქართულ მონასტრებში.

სააღდგომო სკვინარობა.

კაცს რომ ბედი არ ექნება იმის ვერც აღდგომა უშველის, ვერც ახალი წყლიწიადი და ვერც მღვდელმთავრის წირვა და პანაშვიდი. მიუღწიოს განწავლობაში სისხარულით მკვტრფოდლი მამავალ აღდგომას მუდამ ის მახსოვდა, ძილში თუ ცხელში ერთად ერთი ტკბილით მოსაწარარი ჩემთვის ის იყო, რომ თუ ღმერთს იწინება და რაიმე ავითმყოფლობა იწინება რამ სხვა რამ ვარყოფბა, რაიცა ადვილმ მოსალოდნელია ქართველი ინტელიგენტის ცხოვრებაში, უღრავით კისერი არ მოვიკვთახა მოვემზადებო სააღდგომოდ და ყველა ჩემს ნაცნობ-მეგობრებს ვუსკინჩავემ, ვადმოქართულეულათ რომ ვსთქვათ „ვიზოტს“ გაუკეთებ მეტეკა. და მართლაც მთელი წლის განმავლობაში ვემზადებოდი. მოახლოვდა სანეტარო დროც. დიდშაბათ სიღამოს გულ და გულ გაეწმინდე ჩემი ძველი ფინჯაკი, ძველი ქუდი (მოგვით სიცოცხლე მიწოდდა ყველაფერი ახალი შეინებოდა, მაგრამ ხურდა ფული შემომგლია და მსხვილის დახურდავება შეეზარა, როგორც თქვენ, ჩემო მკითხველებო). შალგარიც, რასაკვირველია, ფეხსაცმლებს ჩოთქი ვავკარი და ყველა ერთად დაეწყეე სკაშზე, რომ დილით ადრე შესდგომოდი ჩემ მოვალეობას, ვუღალატე საზოგადო ჩვეულებას და სიღამოს ცხრა საათზე ჩავგორდი ლოგინში. მაგრამ აცოცლდათ ქირი და ვება ძილი ჩემს თვალებს არ მოჰკარებია. მთელი ღამე არ მეძინა, ყველაფერი მესმოდა როგორ ატყდა ზარების რეკა, როგორ ფრკაფრუკით მირბოდა ხალხი ეკლესიისკენ. ირავრავა თუ არა ხელთ შეზე წამოვარი, პირი დაივინა, ტანთ ჩავიცვი და დავადექი გოლოვინის პროსპექტს. ცოცხა გამეფილილი სჯობიანო, უნდა სიმართლე ვსთვა ჩვეულებას ვერ ვუღალატე, წამოსვლის დროს ერთი ოარი ქიკა

ღვინო ვაღვეულენქე და როცა გოლოვინის პროსპექტს დავადექი, კაი მხიარულ გუნებაზე ვახლით. ქუჩა თითქმის ცალიერი იყო ქვეითოსანი ხალხი ნაკლებათ მოსჩანდა, მხოლოდ ეტლებით კი მრავალი მიქანებოდა აქეთ იქით. ჯერ ვაღწვეტილი არ ჰქონდა ვისთვის გამეკეთება პირველი ვიზტი, თვატრის შესავალ კარებთან შევჩერდი და ღრმად ჩავფიქრდი. ფაჭტებში ძალიან შორს წავედლი. უცბათ რაღაც არა ჩვეულებრივი ხმაურობა შემომგლია და თვატრისკენ მივიხედე. ჩემს თვალებს უცნაური სურათი წარმოუდგა. თვატრის კარებთან ერთად შეგვეფული მსახიობთა მთელი კორპორაცია. ეტუობოდან მაგარლ შეხედროდენ აღდგომას; რადგანაც ყველას სისხარულის ცეცხლი უღვლიდა თვალბებში და არეულათ ლაპარაკობდენ, ერთი დაბადი მსახიობი კი ძალიან წინ წასულერი ტანისამოსი შემოვფრჩიდა და პერანგის ამბრა დავლურს უღვლიდა. დანარჩენები ტაშს უკრავდენ და იცნოდენ. მივედი თუ არა ახლოს აღდგომის მილოცვაც ვერ მოგვსწარა მეტაკენ აქეთ იქიდან, ამწიეს კომკომ და პუშკინის ბალის პირდაპირი სამიკიტრო ღუქანში მიკრეს თავი. რა მოხდა იქ იმის აღწერა გეღვეინაწვილის ფართე ფანტაზიასაც არ შეუძლია, არა თუ მე უბრალო თანამშრომელს ვახეთისას. აღიღვრა ასი ფუთი ღვინო, ზოგი უძღბ მუცელში შთაინთქა და ზოგიც იატკებე დაედინა. მსახიობთა თავები ძალზე შეხურდა. დაბალი მსახიობი სულ კატიტულდა და ჩხუბის ხასიათზე მოვიდა. საზოგადოთ რომ ვსთქვათ სუფლიორიანი დაწყებული რევისსორამდე ყველანი კარგათ შეხურდენ. არც მე ჩამოვარდი მათ და როცა ქუჩაში გამოვედი ფეხები ღარი შემორჩილებოდენ, თავი კი თითქმის არ მეხა, იქ რა ამბებზე მბეჭოდა ვერ გამეგო. მსახიობები სიმღერით და ყვირილით ზოგი აქეთ წვიდა და ზოგი იქით. დავრჩი მარტოთ ქუჩაში. რომ მაგართ

დავეჩებულთყვე იმეგ ბილის გვერდზე ქავზე ჩამოვქექე და როგვეხელი მაგრათ მოუჭირე ჩემ პატროსან გოგონას. ცოცხა დაფიქრების შედღეზეზე წამოვადექი. დაეწვეტი არ მგელატა ჩემი ვანრახვისთვის და რამდენიმე ნანდობისთვის ვიზტი გამეკეთებინა. ნელნელა ვაგვკეე ისე ვალოვინის პროსპექტს და მამა დაეითის გორას შეველექე იქ ერთი ნაცნობი ქართველი პოეტი შეგულგობა და გადასწვიტე პირველათ იმის ნახვა. ის რამდენიმე დღეს არ მენახა, მიგლოდი და დარწმუნებული არ ვიყავ ცოცხალი იყო თუ არა. როგორც იქნა მივადექი ოთახს და კარები დავაკაქუნე. „შემოდია“ დამიძახა შევალე კარები და ვავვოცდი. პოეტი ჯერ კიდევ ლოგინში იწვა, წინ იატკებე ტანისამოსები ეღვდა. ოთახს სამგლოვიარო ფერი ეღო, არც პასკა, არც წითელი კვერცხი.

— „ქრისტე აღზდა მეგობარო“ მივესალმე პოეტს და ლოგინს მიუახლოვლი, რომ ვადაამეკონა, მაგრამ მან ხელი ვერა.

— გეტყობა კაი ხასიათზე ხარ და მე კი არ მკითხავ? შენ ის სთქვი მოიტანე რამე?

— რა უნდა მომეტანა? მოგიტანე ღვინისგან შეხურებული თავი.

— ნეტაი შენ კიდევ გადაგიკრავს ამ დილით და მე ჯერ ჩაიკ არ და მიღვია. რამდენი ხანია მღვიძავს და ველოდები იქნებ ძველი ტანისამოსების მიყვლემა ჩამოიაროს რომ მივიყო რამე, მარა შენც არ მომიკვდე, თითქმის ყველანი დიხიკენ.

— ტყუილათ ელი, მეგობარო, დღეს აღდგომა არის და არაინაც არ გამოივლის.

— მამო რა ვენა? უნდა მოკვედე შიმშილი?

— აბა რას ამბობ? აღდგომას შიმშილით კაცი უნდა მოკვედეს? ადექე ქაბრა ვამომეკე, დაუაროთ ჩვენ ნაცნობებს და მეგონ ისე ვამომდე და ვამოთვრე, რომ ოარი დღე გეკოს.

პოეტს ძალიან მოეწონა ჩემი აზრი. ფიქსლათ წამოხტა, გადიცვა თავის ძველი ტანისამოსი, პირზე წყალი შეისხა და ქუჩაში გამოვედით.

— როგორც ქართველმა მწერლებმა პირველათ ქართველი რედაქტორი უნდა ვინახულიყო; ვთქვამე. პოეტს ისე მოეწონა ჩემი აზრი, რომ გადამეხებია და მაკოცა.

მათრახები.

(დასასრული შემდეგ)

* * *

რას მიქვია შე დღეობა, ვიხიტებზედ სიარული! ოდეს ჩემი სული შფოთავს, გული არ მაქვს მზიარული!..

როს ჩემს ბაღსა, ჩემსა მდღელსა მოსდებია — ქაცვი, ბარდი და ჩემთვის კი აღარ ჰყვავის — ჩემი სატრფო — ჩემი ვარდი.

ღარღანიძე.

გურული სცენა

მოგვცათ ღვთის წყალობა კი დღე დავაყენე ჩემს ქალბატონს. ვადაშეკიდა ბატონო და რაც უნდა მეყიდა ყორიფელს მიწუნებდა: მაწონს ვიყიდო ძაან შეავეყო, პურს ვიყიდო ძველიაო, რძეს ვიყიდო წყალოაო, ხორცს ვიყიდო მქლეოაო, ძაფს ვიყიდო მსხვილიაო აღარ მომეცა საშველი, გამიშწარა სიციცხლედ და ვიფიქრე, რა უნდა უქნა ახლა ჩემს ქალბატონს, იმისთანე, რომ ერთი გული შევიფხანო და აქედანაც გვეიდე მეთქი. ამ ფიქრშია, რომ ვარ სატრფო ამ დროს დარგვა ვინცხამ ჰზნაოკი“ გამოუარდი ვარეთ და ერთი ნაცნობი ლაქია იყო ვადმომეცა წერილი და თანაც მიხტრა შესს ქალბატონს გადიეცო, კანფეტებ აღაფერი არ ეწერა. ვიფიქრე, თუ გინდა, რომ საციმბიროთ ვაგებდე ამ წერილს მაინც ვაგხსნი მეთქი, შევედი ჩემს ოთახში, ვავსენი კანფეტად და მერე არ იკითხავთ არ ეწერა შით? სულ დღესასთ

იყო დაწერილი სიყვარულზე; ამოიღეუკა კრასივიკა, იდი ზავტრა მუშტიდისა“ო. ეპ, მომეხარა ღმერთი გავკეთდი კაცი, აწი ბატონსაც ნათქვამი ჰქონდა, თუ ვინმემ მოვიდეს ან ქალ-ბატონს წერილი მოუვიდეს ნუ დამიმაღავ და კი საჩუქარს მიიღებო. ვიდე წერილი ჩადვევი ახალ კავევრტში და მოვეცოცხე ჩემ ხაზენთან კანტორაში, ვახსნა წერილი და წვიეთხა, მარა იმისთანე შესს მტერს, უუკანკალდა ხელგები, თვალბეზე კურცხალი მუაღვა, სახენე თლა ვაყეთილა... ღვთის შობლის მადლმა მეც გული ამიტრდა. ეილო წერილი ჩადა სხვა კანფეტში და მიხტრა წიდი ჩემო გოგია, ეს წერილი ქალ-ბატონს ვადაეცო, ხოლო არაფერი უთხრა იმის შესახებ, რომ მე ყველაფერი ვიციო. ეილო და კი ვატკინებულო ოცდახუთ მანათინი კი მბერტვა გულზე. გვეიფეტე და წერილი ქალ-ბატონს ვადაეცო.

— ვინ მოიტანა ბიჭო ვეწერილიო, ვინცხამ მეიტანა იმას ქი ღერხახვ ხელედ მეთქი ვიფიქრე ჩემთვის. არ ვიცი ქალბატონო ვინცხა ბიჭმა ვადმომეცა მეთქი. ვახსნა წერილი და მიხტრა გვთრეე შესს ოთახშიო. აწი რას მავდებდა იგი უბედულო, რა ეწერა შით მე უფრო არ ვიცოდი.. მოორე დღეს, ბატონო, ადა ჩემი ბატონი და ქალ-ბატონს მოახსენა იცი „ღღუშა“ კანტორის ბიჭი ავად გახდა დღეს გოგე უნდა წვეიფეცო. ძაან კარქიო ბიძახან ქალ-ბატონმა დღეს მაინც ჰტიოტისათან“ ვაპირებ წასვლასო. მივედით კანტორაში, ხაზენმა გამახდა ჩერკესკა რომიტანა „შუბატის“ ტანისამოსი, კრახხალი და ვალუსტიკი სათავალე და ხელში ტროსტი, ვამომეწყო ვრანციკულათ და მიხტრა: აბა ჩემო გოგია წიდი ახლა დაუდარაჯე ჩვენს სახლს, უუყურე ქალ-ბატონს და სადაც წვეიდეს უკან ვაყევი და ყორიფელი შემატყობინეო, მოგვცათ სიციცხლედ მეც ვევიარე და გვევი პრანქე, მე შენ ვეტყუო არ ვარ ჰმაინე ბიჭი და არ მომიხმებოდა

შუბატის ტანისამოსი თუ ვაგასულა დიდი ხანი გამობრძანდა ქალ-ბატონი. საშვერ შემხედდა იმ უბედურმა მარა მაინც ვერ მიცნა. ტროსტი კლავზე ჩამევიკიდ და ქალ-ბატონს უკან ვამოგვეცი. ჩაჯდა კონკაში და მეც ვიახელი ბალკონში, კი მონადრე ქორივით დღუწყე ჩემს ქალ-ბატონს მზერა. მივედით მუშტიეთში და დახვდა იქინე მისი კავალერი, გუუყარა კლავი კლავში და ვასწიეს დიდუბეში. მერე ერთ ბაღში შევიდნ. მეითხოვეს საქმელსასმელი და გვიმართა არწყობა. ვამოგბრუნდი უკან ჩავჯედი ფანტონში, ერთი კი მკითხა იზოზიკმა „კულა ბარინ პრიკატირე“ და ათი მინუთის ვაშავლობაში ბრევა ვავაყენე ში კანტორაში. ვამევიყენე ხაზენი, შევედით ბაღში, ვეექანა ბატონი, სტაცა ქალბატონს ხელი თმაში, წამოხტა კავალერი და ვაიქცა, ვამიფეკიდე, ვერ წახვალ მეთქი მივაძახე. მოვიკიდე ყლორქში ხელი, უქენი მვგორდე და ცხვირით და პირით ვეგხა ვავაყენებე მიწაზე, დავედედი თავზე და იმდენი ურტარი, რომ მეშვიდე კლასის კამერსანტიკ კი ვერ იანგარიშებდა ცემატყემა ჩემს ქალ-ბატონს და მის კავალერს, საჩუქარი თქვენს გოგას.

რ. ჯიბილი.

პეტარა ფელეტონი

ცარცვი თუ ცისელი.
(იგავისებური)

ერთ მღვდელს სიღარიბის გამო ცხოვრება სულ გაუჭირდა, რა თქმა უნდა ამისთვის მას ცოლი ძალზე აუხბრდა, — უთხრა: — შენსითანა ქმარი ვინა წყალმა წამარბესასო!.. ვერ უუყურებ სხვა ხუცებსა ცოლებს როგორ ინახავსო?.. ამხვეს, აქმეეს, ტანზე აქმეეს, ასერიანებს ყვეღავანო, მე კი ჯოჯოხეთად მექცეს მუღრევი ქვეყანაო!.. —

F 2044

და ცრემლები გადოჰყარა... მღვდელს ის შეეცოდა ძალზე და საცოდავს სიბრაძელის მისაც მოწყდა ცრემლი თვალებზე და ცოლს უთხრა:—ნუ, ნუ სტირი, ჩემო კარგო მარიაო, წელს ყველაფერს ავისრულებ თუ მწამს ხატო-ჯვარიო!.. დრამის ფულებს მეტს ვაგაწერ, ნათვალზედაც კიდევ მეტსო, ჯერის წერაზე მეტს მოვითხოვ,— ვინც მოკვდება,— ვფიცავ ღმერთსო, თუმან ნაკლებ არ დავმარხავ, დე თუნდაც რომ ამჰორდესო!.. მასთან კიდევ მკვდრის პატრონებს გადაუწყვეტ საკუთხეფსო და, გარწმუნებ, ამის შემდეგ, არ დარჩები მთლად უხეფსო.

და ხუცესმა თვისი სიტყვა შესრულა მართლაც ყველა, განურჩევლად ტყავს აძრობდა ვინც საღ როგორ მიხებოდა... და ვამდიდრდა მეტის-მეტით ვაბებრა მღვდელი სახა, ცოლიც ძალზე გასუქდა, ათას ფერიც ეცვა კაბა...

მარა ცოცხა გლეხებისა მღვდელზე ცუდათ დატრიალდა, ცოლი ისე გაუგედა რომ წინანდელს აღარ ჰგავდა... განებივრდა მეტის-მეტით, ვეღარავინ ვეღარ სცავდა, დღეს რომ პეტრეს მიიხმობდა... ხელო-კი ივანიეც ჰყავდა.

რა თქმა უნდა, ამ შემთხვევებ მღვდელი მეტად გაამხეცა, მიხვდა— ცოცხით შენაძენი სიმდიდრე მას ტანჯავთ ექცა და სხვა რომ ვერ გაახერხა, კაცის მოკვლა განიძრახა, უღარავა მთელ ღამეს და... როცა პეტრე ცოლიან წახა,— წინ პეტრე და უკან მღვდელი გამოუდგა... მიამხა:—
"ვერ წამიხვალო მოღალატე!" და რომ კერტი მოუქანია, ამ დროს ვილაჲ, მღვდელს ეტაკა, შეუპყირა, შეუტია:—
"ხუცესო რამ ვადაგრიო, რომ ამ კერით იმ კაცს ჰკლავო?"

— ვა ჩემს დღეს, რა სთავს ვევიადე!

მღვდელსკი შერცხვა სიბრაძლის თქმა და სთქვა:—ცერციე მომზარაო!..

—გამიშვიო!—არ ვაგიშვებ!— მოუვიდათ აქ მათ ჩხუბი და ამოდენ დაპარაკში, პეტრიელამ უყო წუპი!..

და როცა მღვდელი დაჭმეს— რათ არა გაქვს შიში ღვთისო!.. რა ფულებით ჰკლავდი კაცსა რალაც დამაალ ცერციესთვისო? მღვდელმა ხელი ჩაიქნა:— ვინც არ იცის ცერცივო, მარა ჩემთვის... მე რომ ვიცი... ცერცო არა... ცეცხლიაო!..

გამოსანა.

(ფოთისთვის.)

წინეთ ვაზეთს ატარებდა გმირი ამა გამოცანის; სწორს ვერ ვიტყვით რა სოფლის არს, უჩხუბისა, თუ აცანის.— პირ-ტიტველი, ფერ-მიხილი, მომაღლოა, ხელი წვრილი, მძიმე, ხანტი, სიარული წახნეილი, წელ-წახრილი. წერა უყვარს ლექსებისა, აშლილი აქვს საღერდელი; მსჯელობაშიც ფრახები აქვს უაზრო და პრტყელი, გძიმელი. ეცხი არის, ყველაფერიც გული მოსდის და ლელდება; ხელად კალამს ჰქიდებს ხელსა

და უშევრათ იონანდება. მის დანაწერს თუ ვაზეთი არ ვაუწყებს, არ დაბეჭდავს, ბრაზი მოსდის და ოცნებით იმ რედაქტორს კბლით ღეჰავს. ამის წინეთ, როს მეფოსტემ მას მითრახი ვაღუქრა, ბრაზი ყელში მოგებჯინა და სიკაცხლე ვაუქირა. (მართებულოც იყო მაზე, — რის ერჩის, ან რისთვის ლანძღავს იმ ახალ ბიქს ორ-ორ გროშით თავს რომ პრეგს და წერისა პარსავს? ან მიღვიანთ რა უნდოდა, — ვის და როდის რა აწყინა, რომ აზეფის გზა და კვალი ხიდათ მისცა, ზედ არბინა?) თავის თავი დიდათ მოაქვს და ადარებს მეცნიერსა; ყველას ლანძღავს, არცინ მოსწონს, სხვისას წუნობს ყველაფერსა... — აქ ვათავებ გამოცანას და ამის მეტს არას ვიტყვი; ვინც თავს იცნობს მისალოცად მიერთებე—

მწვანე „ხლიკვი“.

სადაღვამთა ვიხიტები.

(ვათუთისათვის)

სავიზიტოდ მე პირველად ბიქტორისას ვიხელი, (ერთ დროს კრიგივი კი მიწვევდა და უნებლათ გამოველი). არ შეგმინდი, სახლს მივადექ, სახით წყნარით, ვითარც ბრძენი, ხელში მხოლოდ სიმშვიდისთვის დავიქირე ყავარჯენი. შევბანცლად, როგორც მთვრალი ცოტათ გულით ანაძგერი, ყანწსა ხელი წაუწიე — მოვამხადე სიტყვა გრძელი: "ჩვენს სამშობლოს გაუმარჯოს!" (რქას დავუწუნე ვით პართიველი!) გავვიმარჯოდეს მსგავსნი შილი იამაყებს მაშინ ერიო... ტოსტი ვეღარ დავთავე— ყელში მომწვდა მასპინძელი და დათუმე ვით უფროსისა, თუმც არ იყო მოსათმენი. ის ამდგარი ჰრქისა! იწყებს,

ლილიპუტთა ტარიელი,
ერა დროს სიკვდილს შემუქროდა
ახლა იყო მადლიერი.

ბრძანა: „ქალი ჩვენს სამშობლოს
აკლია და არა კმარა,
სილოვანმა ამ საგანზე
გახსოვს, ბევრი ცრემლი დღვარა,
„მებარუსკე“ ქალთა ჯარი
და შალა და ვამოყარა,
თან მიზეზიც ვერ იბოვა
მიძინა, დაიღალა...

მაგრამ ქართველთ, როგორც ვიცით,
ქირთან ახლავს ბედიც თანა
და ცეცხლის ფერ ვარიუტებზე
ტყემ ქორორი მოიფხანა,
იქ გამოძვრა ქალთა მხსნელი
ბრძოლის ცეცხლი აი...ანა.

ასეთ გმირთა შემწეობით
მოიძებნა ქართველთ ყანა;

ამირანი ჯაჭევს დაღწეწ
ხომ ასეა, გჯერავეთ განა?!

ჩვენს ბედს კატაც აღარ დაყვეს,
აყვავდება მთლათ ქვეყანა.“

აქ ცრემლები მოვირა
ჩაეხვია გულთა თანა

და მთრახი, ეგ უხათრო
ორთავესკენ დაექანა...

მხოლოდ მაშინ „შეგაჩერე,
როს ორთავე დამეჯღანა!..“

წამოსვლისას ეს კი უთხარ:

ვეჭვობ სხვისთვის რომ ივარგო,
რუს ტომობა დაივიწყო

და ქართველებს ბედი არგო,
შეიყვარო „უსუხა“ ტომი

მასთან რწმენით დაეხარგო,
დამიჯერე მტრული რჩევა:

„სჯობს ორთავეთ დაეკარგო!“

—

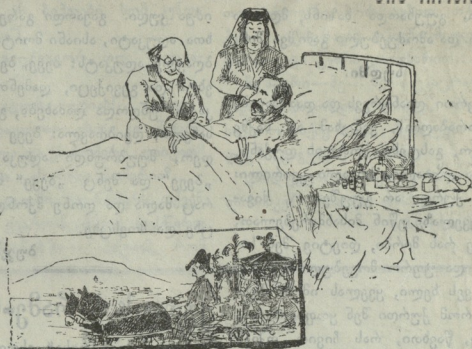
ივანიკა ვინახულე
კანტროაში მჯღომიარე,

წინ კარიდან არ მიძილო,
თურმე იყო მგლოვიარი.

ჯიუტობა განვიზრახე
უკანიდან მოვიარე

და მიზეზის ვასაგებთ
„კუხარკასან“ შევიარე.

შევეითებ და პასუხათ
მან მომიგო: „ოცი რაო?
სიმონიკამ დაამარცხა
გაიტყვილა ცსუწაო,

— რატორ არის ავთაშოფი ბნო ექიმო?
— ფიქრი ნუ გაქეწ, ორ დღეში გაგასეინგეს..

აქეთ-იქეთური

ზაოღში.

ამის გამო, დარღისგან
თავიც სტყვი ბუცუნაო!
თუმც ეცადა სულ ამაოდ
უკან გააბუნძულოა.“

მევიზიტეს ველარ მაჩნევს?!
ეგრე გამობრუცუნაო!
სიტყვებზე გაქვს მას „სატანამ“
უტხუნა და უტხუნაო!.

კიტუნია დავინახე
იოსება კასნის წინა,
რალც ცხარეს კამათობდენ
ურთ ერთის ჰქონიათ თინა.

ახლოს მიველ ვასაგებათ,
კიტამ სახლში შევირბინა
და პასუხი მსახურისგან
გეტყვი ყურმა არ ისინია.

„ორმოც მანეთს მხოლოდ გაძღვე
გაუღდექი გიჯობს შინა“.
დანარჩენი რამ შესქამა?..
მან ჩვეულთ ჩაიციანა!..

თუხებტ თუხნის ხორცი მივე
და მანეთი კაცის ქირა,
სოფელ კაცში გაუზღაგენე
არ ვიცილდი მისი ბინა.

წალბების დროს არ მწუნობდა,
მიტემაზე ამიხირა,
ხალხის მცველი ამისთანა
მამამედმა შევიწირა!

„შევიდი ზაოღში, ოთხბაბას მამ-
ლევედენ დღეში, გავდტყლი წელში,
აფერი მშებოდა ხელში, ავდექი და
ხაზენს მივებვეწე ქირაის მომატება,
მარა მომატება კი არა ცხვირ-პირი
კალამ დამპაყა; დასურ იი დამვიწე-
ყტა, დღე-მამის გინება შით პრასა-
საეთი იყო, ხაზენი აფერს არ შო-
გავდა, მლანძღავდა, მთართხავდა,
სიტას მაცლიდა, ვადვირიე კაცი,
გავსელი კუჭზე, ბიკო, აი რა ბელა-
სინი და ოლრასინია ჩემ თავზე, ქი-
რაი პაწი, გინება ერთი გოღორი
მეთქი! გვეიფტე, მუშოობაზე ვარი
ესტკლიცე, რუა, მე შენზე ვარესი
კაძახი გონივარ თუ რას ფიქრობ
მეთქი. გუქირდა ისე შენს დამაწყე-
ვარს, გუქირდა ხაზენს, ჩამოფლა-
რტა ყურები, წაგო ფულები, შე-
მებეწეწ, შემენახდა, ბიკო, გოგავე,
იმუშავე, ქირას ეტქს აბაზს მოტკემ
და გინებასაც დივთხოვივო, ვიი, არ
შოარგებს ღმერთი და წაანკალტეს
გაბრელას; რაფერ იმან დამღუ-
პა და გამიყარა დანა კისერში, დუ-
ყოქა ხაზენის, მიმიღე ოთხ პაზაზთ
ვიმუშავებ და რამდენიც გინდა შა-

სატანა.

გინო, გულხარა ხაზინს, მღრიდა წრიბი და ამოტყუებული გამიშვა შინ.

სულში.

ღმერთი დანგრევს და დაშვავებს მის კარაბადნის, ვნცხამ აი საქმე მუაწყო. ვასტყვის სოფლის ღუქანი, შეიქნა ღრიალი, ბრიალი ყვირილი: არიქა ქურდი არ გულშეათო, მივარდი ყველაზე უწინ მისახმარებელათ, თურმე რას შირბი, დიეტიე შენ სახლში და უფრო მოგებელი იქნები, დამადღეს ხელი, ყველას იმიხა მუასარი რომ ქურდი შენ ყოფილხარო. დედაე, წაგზათი, რას ჩივით თქვენ თუ იცით მეთქი, ვასვიდვი, მომივიდა კუქი, კაცი ნაკერაზეუ კალდე ვასკტი. ტყუული ბოდიშს ნუ იხითო, ვამბავრეს, ვამქაჩეს და ნაობანსი მატკუცივის თაფი, ვამვიდვი თავდებო, მივიდი ალუკატან, არიქა თუ შეევიძლია ახლა გინდა ბიჭობა და ფული მე მკითხე მეთქი. ალუკატი ჩავიქრდა, კურთა, აი კი მწლილი საქმე ყოფილა და თუ რამე მუახებრე ერთი კი ასიანი მებრტყე შეუბღო, ჩახავილა, ჩაქსიტა, მოხე ზაკონ-ჯანონს, სტატია-მანტიას დედაე, ასიანი რა ბოლოკია, შევიტკუცვის გოგინიკია თუ მეტი ვერ გიწონო მეთქი.—ამა გოგინიკიე ასე შეიქცეო, სული რომ შეგაკითხება რამეს შენ კბილები დაკრიქე, თვალეები დაპრაწე და იძებე: ბეგე, ბეგეო. ყველას ვადარეული ვგონებო და ვაურე ვამოგადგენო; პატრონი და გოკტო აი რა მიძახე, ბეგი რომ გიძახო, ვინცხას ძროხა ვეგონები და ბაწარს ჩაამბეგე მეთქი, ნუ გეშინია ისე ქენო და მეც იქინევი ვიქნებო. მივიღე სულში, ღუქანი რიუზა გატეხეო შემიყვია სულდამ. სიტყვის გათავებე არ ვაცალე და ვიბღორინე რაც ძალა და ღონე მქონდა. ბეგე, ბეგე. კიდევ მკითხე რაკაბი, კიდევ ვიბღორინე: ბეგე, ბეგე, დაპრაწე თვალეები, დავკრიქე კბილები, ვატრიალე ხელეები ვადმოვყარე დობრლები, არიქა მიშეღეთო, დეიყვია სულდამ, ეიდრა ყორაფელი, შეიქნა ძიძგინი, ვანდა ხითქინი, გვიქცა სული, ამე-

იძუა კული. ვავარდი ვარეთ, დამხთა ალუკატი, ასიანი მოიტყო. მივაბლავლე ალუკატს: ბეგე, ბეგე, ვადავტბრ და გვიქცეო, დამენთო ალუკატი, უნდაღა დამახებო, ვავიწყუტასხელი, დეიბდალა: ბეგე მომიკადეო, მუტბურუნდი ალუკატს მეც ჰბეგე და შენც ჰბეგე მეთქი და რაც ძალა და ღონე მქონდა მოვსცე და მოვსცე.

ბუგავტი.

ქუთაისის რამე-რუმე.

ქუთაისში „პრესა“ ისეთ გიეფდა როგორც დთიკო ქებასი „ფორჩინანი კანფეტები“— „იმერეთი“ და „ჩვენი-ერა“ ერთი შერობს ქინაზე თითქმის უფულოთ არიგებენ ვაზუთებს ოლონდაც მკითხველნი იზოვნონ. ან და რა ენალღებათ თუ დემობთა უკოცხლა „იმერეთს“ იოსები, ტრიფონი, მენაშე და ძმანი მათნი და „ჩვენ ერს“ კატა-მიტა, დიდი გიორგი, სუბსლია არ მოაკლდეათ, იკითხოს „აზრის“ რედაქციამ არა თუ სუბსლია „სუსსილიას“ იქით ახლდევინებენ.

„კოლიხი“ რომ გიქსაქსა მას თან მიყვა „ჩვენი გუსა“, ძველი მეგობართ გინებუა, ღამის თმიდან ვაიქუცა.

ენლა ნანაზს ეს საწყალი დასვლებს რომ უღალატა, ვასილ, ტრიფონ, აღარ სწყალობს, ისე უნაფის როგორც კატა.

მას ეგონა თავადების სუფრა, მუდამ ექნებოდა, ამიტომაც „მაღალ-სუფროს“ ფეხ-ქვეშ თავით ეგებოდა.

აქაც კატამ გურბინა დარჩა რიყეს ჩვენი „გუსა“ და ამ ბოლოს ჩვენსა „ერში“ როგორც იქნა თავი სტუკუა.

როგორც ხმა დიდის ვასილ ურომ, ტრიფონ-უშუკამ, იოსკამ, სამსონ და ძმათა მათა მიიღეს პროექტო სიმონ ქვარინისა და შენდება წისკელი ქარიანისა. ეს პიროული ნამუჯია

კომერციის განვითარებისა ჩვენებურ ქართველ ნაციონალისტთა შორის, ამით უნდათ ხელი შეუწყონ „ქართველებს“ მრწველობის წინ-სვლაში, შენდევნი იხილონ სომხებმა თუ რა დღედ დააყენებენ, ვგონებ ბორჩალოს იქითაც კი ვადარკონ სომხები, „პულემოტის“ როლს ვაზეთი იმერეთი“ ასრულებს.

ქუთაისის „ურა“ ყმაწვილებმა ახალი საშუალება გამოძებნეს თბილი ალაგის საშოვნელათ:

ვინც უნდა იყოს კაცი თუ ქალი ოლონდაც დაგმე სიტყვა დასული“, თბილი ადგილი მუდამ მზათ არი რაც გინდა იყო ქუთათ თხელი.

როგორც ხმა დიდის ქუთაის შინა „ღომ-სიღანია“ აშენებულა და ამით ქუჩა მესხეთის ქუჩა სწორეთ რომ გითხრა დამშენებულა.

ქუთაისის ვატრები სიხარულით ფეხზე აღარ დედანს ოკეკასკი ბანკის მოლოდინით რადგანაც დამაარსებლათ აურჩევით ზოგიერთი ყოფილი ვოლგაჰამის ბანკის კომიტეტებთავანი. თუცა ბევრი იმას იძახის რომ ამ დლოკვილებს „ბერ-მონაზვნების“ ფულეები ენანებოდათ რომ სესხათ მოეცათ და ამოდენი ვატრები ვაკორტესო და ეხლა თოციანთი ჯიბის ფულეებს როგორ მოგვახმარებენო, მარა რადაც „მაღლის თავი“ უნდა იყოს დამარბულიო, მაგრამ ცდებიან ბერ-მონაზვნების ფულს მიტომ არ ეფილდენ რომ წაწყენდის ეწინაოდათ საეკლესიო ფულეები ამა როგორ ვაცუთ. (პოლიტიკანტები ვახლავან).

ცნობილ ნაციონალისტების ძველ პოეტს „დთიკო კიპაქს“ ახალი საშუალება გამოუყოფია წყურვილის მოსაკლავათ, სახელდობრ: „რიზინს ერთი თავი რესტორანს „ნოეს ვახსი“ რუმბის თავისთვის გაუკეთებია, მეორე თავი რუზინის თავის პირისა თავის და ისე არხინიათ კურკურებს

თურმე დათიკოს ყრონქსა შინა წითელი ღვინო (თეთრი ღვინო თურმე მაწყენარია ამავე პოეტის გამოკლებით), რომ წყურვილსაც კარგად იკლამს და მუდამ კარგ ხასიათზედღაც არის, თუმცა ხანდხან ფეხის მარბაცო აუტყდება, მაგრამ ესეც ერთ გვარი საშუალებაა კვლევების გვერდის გასაქრებად.

ძმათა ჩილნგაროვების საქანდიტეროში დაარსდა „სტრახოვოე ომშჩესტკოა“ ჯერჯერობით დაისტრახენ ადგილობრივი „ღონქუანები“ „პავლუშა და მიტრუშა“. გაღასახადი ძრიელ იაფია, თითო ღონქუანი და მისი ღუმანის დასტრახავში იღებენ მ-მანეთიდან ნ-მანეთამდის, სამაგიეროთ პრემიათ იძლევიან პონჩიკს, პეროუნს, შოკალადებს და მოხალულ ნუშს. ახალ ვაზებს არ ღებულაბენ.

ხეხატუნოვ.

მატარებლებსი მ.მოსკვაზა ჭაქრში სურათი მომავალი ცხოვრებიანი.

(თავისუფალი თარგმანი.)

კონდუქტორი—გვიბოძეთ თქვენი ბილეთი; რომელი კლასის გაქეთ? **მგზავრი**—ინებეთ პირველის არის. ეშმაკა დასწყევლოს... ხუთი თუმიანი, როგორც ერთი კაბეიკი ისეთ დათვალე... თქვენ ეს მიზხარით—ხომ თბილისში ჩამოებტებით?

კონდუქტორი—დახს... უკაცრავად.. ესე-იგი დაახლოებთი რალა; ჩვენ დანიშნულ ადგილზე მიყვანის შესახებ; პასუხს არ ვაგებთ... ი! მაგალითად ამას წინად ფოთში მიმავალი ხალხი, — პალიასტომის ტბაში ვებანავეთ..

მგზავრი—მაშ აგრე (იღებს პორტმანს) ი! ჩემო კარგო, ეს მანეთი და მითხარით...

კონდუქტორი — უკაცრავად ნუ თუ თქვენ არ იცით, რომ ყოველი სიმძიმის წამოღება აკრძალულია... ი! მაგალითად, რომ საჭირო დარჩეს მანქანა უნდა გვიანთავისუფლოთ

ყოველივე ტვირთისაგან . და ეს ამოდნა ვერცხლის ფული, ეს ოქროს საათი და ეს ბეჭდები ხომ უნდა გადაყაროთ?

მგზავრი—როგორ თუ გადაყარო?

კონდუქტორი — დახს... აგრეა... უნდა გადაყაროთ ესლა კი მეროე ზარის დროა და ეს ნომერი დაიჭით?

მგზავრი ეს რისი ნომერია?

კონდუქტორი. მაგ ნომერს, თქვენ ხსენელ და გვართან ერთად ჩავსწერთ ხოლმე წიგნებში — იმეტომ, რომ

თქვენი დასახიროებელი გვამი პატრონოა ადვილით იცნოს. გარდა ამისა თუ კოლიანი ბრძანდებით თქვენი ქერ... უკაცრავად თქვენი მელლის სახელი და გვარი გვითხარით...

მგზავრი—მე... მე .. უკაცრავად.. ესლა მომავონდა.. ძრიელ.. ძრიელ საჭირო საქმე მიქვს.. შეიძლება შემდეგში ვაგყვეთ. (გარბის)

კონდუქტორი—მეროე ზარა თბილისსკენ. გთხოვთ დასხდეთ..

ბორბოშა.

გაიგონეთ რას ამბობს!

(გეოგრაფული ძღვენი ნიკ ჩიკვაძეს).

გაიგონეთ! მე ამ ქვეყნათ რა არ გქენი, რა არ ვნახე, ღელა მიწა კადით კადე გადავლექე, გადავლახე. ზღვება, დადა ოკენე ცაგარდოე და გაყანე; ცა მოგსდრიკე... ვარსკლავები, მზე და მთვარე გადავლექე ჟერე სხვისან აუწვევი ხელთ აიდე ჟადო-პარა. გადავსარე კლდე, სერება, ცაგსწორე მთა და პარა. დიდ ღმერთებს შორა ადვსარ და ერთმანეთს შეეჯახე. — ვისაც მივსწდი ვერ გამქცა, —დასკურთ ადვსდგი მახე. ბორბტუბის არ ვოფიდე კლდეს უზანარ ხმადთ დაგუბერე და ოცნებათ შექმნილ დეგეზმით მუსრსა ვგვლბ; დაგუბტერე ჟოფოხეთა შევარეუე, მოვსხე, სულა ამოვასდე და სმითხე ხელთ მაჭირავს, —ტურფოე, მოდა თუ გავფარდე; სხვა რა გინდა, სმითხეზო დაგვსამ, მკერდზე თავს დაგაურდობ; ჩემ საკმარო ღექისთ კითხვით გუსს შემოგერა და დაგითობ.

უზარ-მზარ რღვევის გრდემლზე მე დიდ ურას ვუზანხეხე; ხედ ქლამის ვსჭედ და მონობის ამ ქლამს ბორბელს ვუსხუნებ, რომ ვაგსწვდათ და დავახსნა მონს ტანჯულ-დასარულთ; მისთვის ვსთრეკუნავ ვეგავაფერს რომ შემტეგავ მათთვის გული. სად არ მივსწვდი! — და სადღე მივსწვდი ზღვევის ცნესლა დაგავსე; ჩემ ოცნებათ ქმნილ დეგე-ეზმითა სსსაკვადლოთ დაგაგნესე. — მე ისეთი ჩანეი შევექმენ ჟერ სხვას რომ არ შეუქმნია და საკმარო სსქმე ვით მე ახა სხვას ვას ურთა? მე ვერერა ცნს მოგსწვდათ, თუბიტერს შეგახარდებ; თეთი სიკვადლსა მისიე ცვლათ იავი მოგსწერ, დავამარდებ. მე ოცნებათ ბორბტს, მტარვალს ვებრძე, ბრძოლით არ ვასწერე; შეგების გუნბულს თან ვატარებ, მოდა ტვიბლით მოგასწვნი. სხვა რა გინდა, ღმირგულთ, ნუღარ გგნესი, ჩუ ქეთიანბ, ჩემ საკმარო ღექისთ კითხვით დავანბრებ, დავახსნებ. —

გ. ლადოშვილი,

ღებულები

(ჟორანის სააგენტო).

ჩოხატაბური. ჩემი მოლოდინი, რომ ღელის მომღერლებზე, აქაური მომღერალითა გუნდი ივადენის იქონიება და სავაზუსულოთ ისინი არ იმღერებენო, ტყვილი გამოდგა. პირიქით ისინი ისე დაეკბირენ ერთმანეთს, რომ მცხოვრებნი მოთმინებიდან ვამოყავთ.. ერთის მხრით ისმის: „თებრონე მისის წყალზედა“ მხოლოდ მეორედან კი: ყუა... ყუა... ყუა...! და ამ ორმა ბანაკმა დაბა სულ გააყრუა!

— ამ ეჟამო დატუსაღებულ „მსახიობ“ ესმავილის ციხეში მუტელი ასტკენია.. ექიმების შემოწვებით

ტკივილი გამოუწვევია რემეტიციის დროს უცაბელათ დაღებული პირით საათის გადაყლიწვის... იმევე ექიმების აზრით ნივთი უკვე მის კუქს მოუნღებია, და არც სასიკვდილო უქირს რა.

— მზრის უფროსმა, მ-მა მახარაძემ დააბურა მშვიერი ხალხი, რის გამო აღიარებულ იქნა მესიათ.

(წვდის სააგენტო)

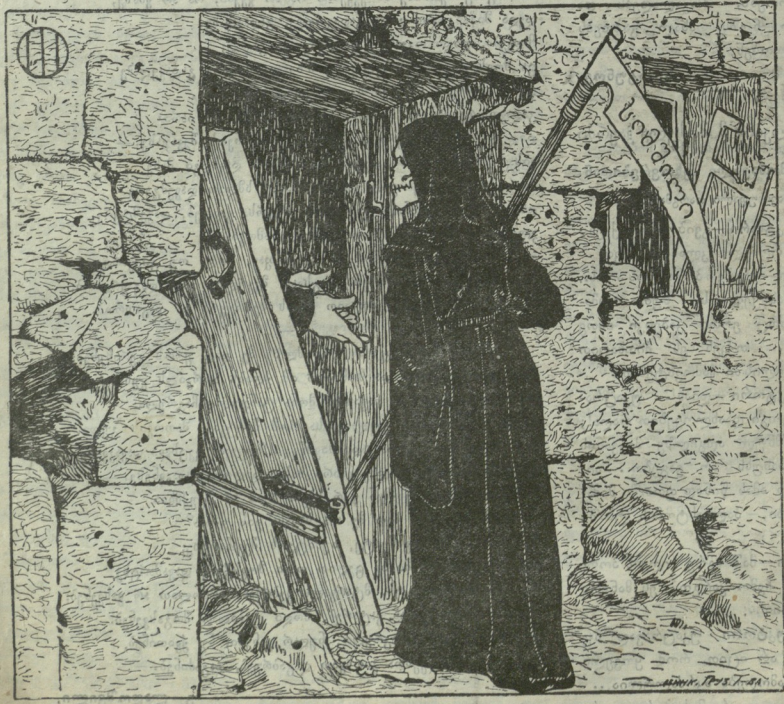
ლანჩხუთი. ამ ხანებში ძირელი იჩინა თავი სამიკიტნოებში მამიკიტნების ვახახიამ და აბადელიამ. აპირებენ მომღერლო ჩველემილის გამოწვრას, მანამდის კი მათთვის მიკიტანს გამოუწვრია საყლაპავათ თითოსთვის ასი ლაცე კერები — ხრინწიანი ხმის გასაწმენდათ.

სატახეი. ზოგინათამ მეტული იმითომ ურიგდებამ მგზავრისა შეიღ შურათ ოზურგეთამდი, რომ გზაში იპრაცენტებს ხუთ შაურს, ესე იგი ოზურგეთში სამ აბაზს ახთიენებს ფიციო: უსტახაში ნუ მომიკვლება ტაქკია სამი აბაზი არისო.

(წვდავის სააგენტო).

ოზურგეთი. აქ ჩამოვიდა საოლოქო სასამართლო, მას კარგი ბიჭები ახლავს რამაც ქალიშვილები ვადაგვირია. ლიუბამ, ეგრამ და ოლიამ დებეშით თხოვნა გაგზავნეს უშაღლეს მთავრობასთან, რათა საოლოქო სასამართლოს სესია საშუღამოთ დარჩეს ოზურგეთში.

— ამ მოკლე ხანში ვანზახულია მკლავამისტების სიწვდის მოწვევა, რის შესახებ თავის დროზე ანგარიშებს ვამოგზავნით.

დახვეღეთ-საქართველოს სტუმარი.